

РЕШЕНИЕ

№ 7102

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7419** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма]. Чрез адв. Г. срещу Решение № 20151043 от 05.07.2021 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 110 състав. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление №Р-10-670/17.12.2020 г. на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на дружеството е наложена на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, във вр. с ал.1, т.2 от КЗ, във вр. с параграф 1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648 от КЗ, имуществена санкция в размер на 2500 лева, за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и материално и проц.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и отмяната на НП, евентуално за изменение на правната квалификация от такава по чл. 644, ал. 2 от КЗ на такава по чл. 644, ал. 1 т. 1 от КЗ и налагане на мин.размер на санкцията. Твърди се липсата на повторност, тъй като в АУАН не бил описан по-тежкия състав на нарушение, извършен при повторност. Цитира се практика на АССГ от 2012-2015 г. относно хипотезата на "повторност". Твърди с, че са нарушени правилата за индивидуализацията на наказанието, както и че не са описани всички съставомерни признаци по см. на чл. 42, т. 4 ЗАНН и чл. 42, т. 5 ЗАНН. Твърди се също, че наказанието не съответства на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН, като е налице и маловажност по чл. 28 от ЗАНН /обезщетението е изплатено към момента на

съставяне на АУАН/. В съд.заседание касаторът не се представлява. В съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът Комисия за финансов надзор в съдебно заседание чрез процесуален представител юр.Г. оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът изразява становище за правилност на решението на СРС.

Съдът намира кас. жалба за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежни съд, от лице с активна проц.легитимация, срещу акт от категорията на посочените в чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

Касационния състав намира, че Решението на СРС е валидно и допустимо, както и материално законосъобразно/за което касационната инстанция следи служебно/, като не са налице допуснати от СРС съществени процесуални нарушения /каквито се твърдят/, нито явна несправедливост на наложеното наказание.

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото доказателства. На основание постъпила в КФН жалба с вх.№91-02-964/15.09.2020 г. от В. П., в качеството на управител на [фирма], в която се възразява срещу липса на произнасяне от застрахователя по две заведени претенции пред ЗД [фирма] с № [ЕГН] и №[ЕГН]. Старши експерт Ш. установил, че на 24.09.2020 г., застрахователното дружество се произнесло по предявената претенция, като изплатило на [фирма] застрахователно обезщетение в размер на 257,78 лева, както и че това е станало след изтичане на законоустановения 15-дневен срок от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ – 29.05.2020 г., в конкретния случай - не се е произнесъл в срок до 19.06.2020 г. включително.

За така направените констатации, старши експерт В. Ш., съставил АУАН №Р-06-928/03.12.2020 г., против ЗД [фирма] за това, че застрахователното дружество не е изпълнило задължението си по чл.108, ал.1 от КЗ, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ – 29.05.2020 г., но не по-късно от 19.06.2020 г. включително, да се произнесе по предявената пред дружеството застрахователна претенция №[ЕГН], съгласно един от алтернативно посочените т.1 и т.2 от същата разпоредба начини, а именно: да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането.

Извършена е проверка относно допустимостта на въззивната жалба, както и относно валидността и законосъобразността на НП, респ. АУАН. Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че с предоставянето на 29.05.2020г. на всички необходими документи за произнасяне по заявената претенция, то срокът от 15 работни дни е изтекъл на 19.06.2020г. Нарушението е извършено чрез бездействие, на 20.06.2020г, като НП е от 17.12.20г. /спазен е срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН/, по АУАН от 03.12.2020г. /спазен е тримесечният срок по чл. 34 от ЗАНН/, при констатирано нарушение при проверка по документи на 22.10.2020г. /спазен е 2-годишния срок по чл. 34 от ЗАНН/. Цитираната от касатора практика на АССГ относно хипотезата на "повторност", вкл. при предходно нарушение по КЗ отм., е преодоляна с решение на ОС на съдиите при АССГ, като към настоящия момент практиката на АССГ е твърда, че в случая е налице "повторност" /въпреки, че предходното нарушение е по текст на КЗ отм./, като правната квалификация в НП е правилна /чл. 644, ал. 2 от КЗ/. Касаторът като страна в голямо количество аналогични дела на АССГ е много добре

запознат с практиката на АССГ, като същата няма да бъде подробно цитирана и преповтаряна. Не е налице и хипотезата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от всички останали нарушения от този вид /извършени в условията на повторност/, а от друга страна - самото наличие на хипотезата на "повторност" говори за непостигнати цели на наказанието по чл. 12 от ЗАНН при предходното наказание. Наказанието е наложено в близък до мин.размер по закон /в условията на повторност/, поради което не може да бъде намалено до минимален размер.

Решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено. При този изход на спора на ответника се дължат разноски, съгл. чл. 143, ал. 4 от АПК вр. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН. На ответника следва да се присъди юрк. възнаграждение по чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредба за правната помощ в размер на 80лв.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал. 1 от АПК, Х. - касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20151043 от 05.07.2021г., постановено по НАХД 457/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 110 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] с представляващи С. П. и К. К., ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 80 лв. /осемдесет лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.